

Η ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΜΑΣ

«... Ἡ πατρις πρὸ πάντων εἶνε θέμα τῆς ποιήσεως αὐτοῦ, ὡς τοῦ μεγάλου Ἑθνικοῦ ποιητοῦ, ὅστις **πρῶτος κατέδειξεν**, ὅτι ἡ δημοτικὴ ἡμῶν γλῶσσα ὁσονδήποτε πτωχὴ καὶ ρερακιωμένη καὶ ἂν ὑποτεθῇ, εἶνε πάντοτε **ἐκανὴ** νὰ ἀνέλθῃ, μέχρις ἐκείνου τοῦ ὕψους, ἐν ᾧ συνήθως ἀθεροδιάκονες ἄστοι ἀρέσκονται νὰ δολιχοδρομῶσιν. Αἱ πτήσεις τοῦ ἄστοι ἐκείνου ἦσαν ἐνίοτε τολμηραὶ καὶ παράβολοι, ἀλλὰ πάντοτε ἐπῆρκεσαν ἡ διάνοια αὐτοῦ, ὅπως μὴ καταπέσῃ. Ὁ ἐκείνου ὁμιῶς μιμητὴς φαίνεται, ὅτι ἐνιαχοῦ ἔπαθε τὰ τοῦ Ἰκάρου, ὡς οὐχὶ σπανίως συμβαίνει παρὰ τοῖς μιμηταῖς.

«... Ἐν τῇ πρώτῃ ἄσματι τῇ ἐπιγραφομένῃ ὁ «Κανάρης» τὰ κύματα ἀγκαλιάζονται σφικτὰ-σφικτὰ, τὰ αὐτὰ ἔχουσι μυστικὸν σύνθημα, **προσκυνοῦνε** τὸν Τουρκομάχον δράκοντα καὶ ἔχουσιν ἀνθρωπίνην φωνήν. Ὁ δὲ δράκων ἔχει τὴν νύκτα φλάμπουρο καὶ τᾶστρα γιὰ κορῶνα, τ' ἀστροπελέκι γι' ἄρματα, τὴν ἀστραπὴν γιὰ βλέμμα, ἔχει τὴν θάλασσαν ἄτι του κι' ἀπάνω στ' ἄλογό του ἔχει γιὰ σέλλα δλόμευρη νυχτοδαμμένη σκούνα. Πρὸς πᾶσι τούτοις ἡ θάλασσα ἐνειρεῖται».

Γ. ΜΙΣΤΡΙΩΤΗΣ

(Κρίσις τοῦ Νουταίνου ποιητικοῦ ἀγῶνος, τοῦ ἔτους 1873 ἀναγνωσθεῖσα ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἑθνικοῦ Πανεπιστημίου, ὑπὸ τοῦ εἰσαγγητοῦ ΓΕΩΓ. ΓΙΟΥ ΜΙΣΤΡΙΩΤΟΥ. Σελίς 34).

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΕΘΝΟΣΩΤΗΡΙΟ ΜΕΤΡΟ

Φίλ. Νουμά,

Τὰ χτεσινὰ καὶ σημερινὰ τηλεγραφήματα μᾶς φέρανε τὴν εἰδησιν ὅτι «σύμπας ὁ τύπος, τῶν φοιτητῶν πρωτοστατούντων κτλ. ἐξεμάνη ἐναντίον τῶν μαλλιαρῶν καὶ ἀπαιτεῖ τὴν ἔξωσιν αὐτῶν ἐκ τῆς Βουλῆς», «τὸ ζήτημα τῆς γλώσσης ἀπειλεῖ νὰ λάβῃ διαστάσεις», «ἡ Κυβέρνησις σκέπτεται νὰ ὑποχωρήσῃ», «ἡ παῖσις τοῦ κ. Ἰπουργοῦ τῆς Παιδείας ἐπίκειται» καὶ ἕνα σωρὸ ἄλλα κουραφέξαλα. Δὲν ξέρω τί τέλος θὰ πάρει ἡ συζήτησις, μὰ γιὰ κάθε περίστασις ἐπειδὴ μπορεῖ νὰ μὴν εἶναι ἀκόμα τῆς τύχης νὰ ξεσκαδωθῇ τὸ πνεῦμα μὰ καὶ τί εἶναι ξεσκαδωμένο; ! . . .) τοῦ Ἑλληνισμοῦ προτείνω στὴ σεδαστὴ Κυβέρνησις ἕνα σωτήριο μέτρο πού θὰ κάνει τὰ Μιστριωτέπουλα νὰ συλλογιστοῦνε καλύτερα τί γυρεύουνε. Δηλαδή νὰ ψηφίσι ἐπίση-

μῇ γλῶσσᾳ τοῦ Κράτους τὴν καθαρεύουσα μὰ με ὅσο πῶς ὅσοι ἔχουνε ἀπολυτήριον σκολειοῦ, ὅσοι δημοσιογραφοῦνε, ὅσοι τυπῶνουνε φυλλάδες, ὅσοι δημογοροῦνε στὴ Βουλὴ καὶ προπάντων ὅσοι καθηγητὲς γιὰ δασκάλους πού δασκαλεύουνε, γράφουνε ὅσονδήποτε γιὰ μιλῶντας (ἔταν ὑπάρχουνε δύο μαρτύροι) ποῦνε καὶ χεροπιαστὰ ἀποδειχτεῖ πῶς κάνανε κανένα λάθος στὴν καθαρεύουσα, νὰ τοὺς βᾶναι ἡ κυβέρνησις ἐκαστὸ φράγμα προσταμίου γιὰ κάθε βερδαρισμὸ καὶ νὰ παύουνται ἐλάττω ἀπὸ τὴν δημόσια θέσιν πού θὰ κατέχουνε. Ὅσα Μιστριωτέπουλα τοὺς βαστάει ὑπογράφουνε μὴ σχετικὴ αἴτησις, παραδέχονται τὸν ὅρο καὶ ψηφίζουμε ἐπίσημη καὶ ἀνεπίσημη γλῶσσᾳ «σύμπαντος τοῦ Ἑλληνισμοῦ τὴν καθαρεύουσαν». Ἐμεῖς οἱ Μαλλιαροὶ, οἱ Δημοτικιστὰδες, θὰ ἀναλάβουμε χωρὶς καμμιὰ ἀμοιβὴ νὰ βγάζουμε στὴ μέση τοὺς βερδαρισμοὺς κα', πρώτῃ ὁ Θεὸς, εἰμαι βέβαιον πῶς τὸ βασίλειον τῆς καταρεύουσας δὲ θὰ βαστάξῃ παραπάνω ἀπὸ τρεῖς μέρες γιὰτί οἱ ὁπαδοὶ τῆς χωρὶς καμμιὰ ἐξαίρεσις δὲν τὴν ξέρουνε—ἀφίνω κατὰ μέρος πού μ' ἔλῃ τὴν πεποίθησιν πού ἔχουνε σὲ δαύτη δὲν ἔχουνε οὔτε δράμι πεποίθησιν στὸν ἑαυτὸ τους πῶς τὴν ξέρουνε γιὰ νὰ ἀποφασίσουνε νὰ ἀναλάβουνε ὑποχρέωσις ἀπέναντί τῆς μὲ ὑπογραφή καὶ πρόστιμον. Οὔτε ὁ μπάρμπα Μιστριώτης δὲ θὰ ὑπογράψῃ. Ἀγκαλὰ ὅσο καὶ λίγο θυμητικὸ νάχουνε οἱ λεγόμενοι, πάντα θὰ θυμοῦνται τοὺς βαθμοὺς πού παίρνανε σὰν παγαίνανε σκολειό· κ' ἔμεῖς οἱ Μαλλιαροὶ οἱ Δημοτικιστὰδες ἔχουμε τὰ ἀπολυτήριά μας καὶ τοὺς βαθμοὺς πού πήραμε στὴν Καθαρεύουσα (χάρισμά τῆς καὶ χαλὰλι τῆς) καὶ σὰν μὲ τὸ καλὸ τὴν ἐψοφίσουνε—ψηφίσουνε ἄθελα νὰ πῶ, μὲ δρακόντειον νόμον, πάλι ἔμεῖς θὰ εἶμαστε οἱ ἐκλεχτοὶ στὸ πείσμα τους.

Πόλη, Μάρτιος 1911.

ΝΙΚΟΣ ΣΑΝΤΟΡΙΝΑΙΟΣ

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Ὁ συνεργάτης μας κ. Μάρκος Ἀρβανίτης (ἀπὸ τὸ Λιβαρπουλ) μᾶς ἔστειλε μερικὰς Ἰνδιάνικας παρουμίεας (Παρουμίεας τοῦ Ἰσπανίεσσ—τὸ βιβλίον τῶν καλῶν συμβουλῶν τῆς Ἰντίας)—Ἀπὸ τὸ «Βαῖραγγου Σατέκα» τοῦ Ἰντοῦ φιλόσοφου Μπαρτριχάρι κτλ.) καὶ ἔταν τὴς δημοσιεύσαμε σελίδας στὰ κατοπινὰ φύλλα.

— Ἀπὸ τοὺς δύο προτελευταίους ἀριθμοὺς τοῦ «Νουμά» (ἀριθ. 424 καὶ 425) δὲν ἀπέμεινε ἀντίτυπον, ἔτυχε μάλιστα μερικὰ νὰ πουληθῶνε στὰ κιάσια καὶ μὴ δραχμὴ τόβανα. Νά, τὸ μεγάλο κακὸ πού μᾶς κάμανε οἱ βροσιτὲς τῆς Βουλῆς.

— Ὁ κ. Μπουντούρας κι ὁ κ. Μπουντώνας μᾶς καλοζουγραφίσανε, μὲ χτυπητὰ καὶ ἐλοζώντανα χρώματα, στὴν